

ДЖО АБЪРКРОМБИ

ТРИМА СА МНОГО

Превод от английски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

Шев опря лакти на парапета, с хълтнала между раменете глава и отпуснати пръсти, и тихо подсвирна с уста.

— Във всеки случай се е събрала доста публика.

Беше пътешествала както никоя друга жена в Кръга на света. Пътешествала като жена, прекарала половината си живот в бягство. Но дори тя рядко беше виждала такава тълпа. Може би само в Адуа, по време на представянето на първородния син и наследник на краля на Съюза, макар че тогава мислеше повече за празния си стомах, отколкото за препълнените градски улици. Може би и по време на екзекуцията на Кабриан, когато минаваше през Дармиум, макар че тогава изпитваше твърде силни болки и бързаше твърде много, така че кой знае. И със сигурност пред Великия храм в Шаха, когато самият пророк Калул беше слязъл от планините, за да прочете молитвите по време на новогодишното поклонение, и тогава дори Шев се беше почувствала поне мъничко набожна, макар и само за миг.

Но Стирия определено не беше виждала нищо такова. Долу се беше съbral целият Талинс, ако не и повече. Толкова голяма и плътна тълпа, че почти не изглеждаше като съставена от отделни хора, а по-скоро се бе превърнала в една безформена, безлична маса. Стъпалата на древната сграда на Сената гъмжаха от народ, стълпотворението на големия площад преливаше в съседните улици, от всеки прозорец надничаха по няколко лица, всеки покрив беше препълнен със зяпачи. На Звънливия мост, на Моста на чайките, на Моста на целувките и на Моста на шестте обещания не можеше да се побере нито един човек повече, без някой друг да падне във водата. Двамина вече бяха паднали, но се бяха измъкнали от реката малко по-надолу по течението и отново започнаха да си проправят път към мястото, откъдето можеха да наблюдават церемонията.

В края на краищата не всеки ден може да се види такава церемония.

— Да се надяваме, че ще премине по-добре от последния път, когато короновахме крал на Стирия — каза Шев.

Витари се наведе от балкона с чаша вино в едната ръка.

— О, мисля, че тогава никак не мина зле.

— След като петимата най-влиятелни аристократи умряха на подиума?

— Не може да е по-добре. Ако поддържаш шестия.

И Витари се ухили надолу към работодателката си, великата херцогиня Монцаро Муркато. Най-могъщата жена в света стоеше изправена в средата на голямата платформа, неподвижна като статуите ѝ, които бяха пръснати из цяла Стирия, докато двамата ѝ съветници — Скавиер и Груло — се съревноваваха един с друг кой ще изрече по-помпозна похвала за нейното управление на страната.

Шивачите и оръжейниците ѝ сигурно бяха поработили заради този радостен момент също толкова усърдно, колкото войниците и шпионите ѝ. Тя носеше нещо средно между кралска рокля и доспехи на генерал — нагръдникът ѝ блестеше под слънцето, дългият шлейф, обшият с позлатени змии, се влачеше по земята зад нея, а на хълбока ѝ беше окначен блестящ меч. Тя не ходеше никъде без меча си. Шев беше чувала, че дори си го взема в постелята. Вместо любовник, говореха някои. Между другото, не ѝ го казваха в очите.

Мъдрите хора внимават изключително много какви ги говорят на Змията от Талинс.

Шев въздъхна.

— Този тъмен прилив няма да повдигне нито една лодка.

— Аз си изкарвам хляба, като се ровя из отломките, оставени от тъмните приливи на други хора — рече Витари. — Но съм сигурна, че тази коронация ще мине гладко.

— Не се и съмнявам, че си се погрижила за това.

Долу стояха войници в излъскани доспехи и церемониални оръжия, но бяха малко на брой и се намираха там изключително заради представлението. Наивният наблюдател би си помислил, че на великата херцогиня Монцаро и нейния син не им е нужен никакъв друг щит, освен любовта на народа ѝ. Шев не беше толкова наивна.

Не и в този случай.

От мястото си на балкона можеше да види агентите: в тълпата, заобиколила платформата, на прозорците, които предлагаха най-добра гледка, на ключови места и ъгли. Ето там едно момче с оствър поглед размахваше малко знаме на Талинс. Там пък една жена продаваше сладки с далеч не толкова голям ентузиазъм, колкото може да се

очеква. Ето и един мъж с палто, което не му беше съвсем по мярка. Имаше нещо в бдителните им пози. В напрегнатата им готовност.

Сигурно имаше и други, които не можеха да бъдат забелязани дори от очите на Шев, станали остри като игли през годините постоянна опасност.

Да, Шайло Витари не оставяше нищо на случайността.

— Ти трябва да си там долу. — Тя кимна към трите редици войници, моряци, банкери и бюрократи, почетни граждани и усмихващи се аристократи в задната част на платформата, които се къпеха в топлината на мощта на великата херцогиня. — Никой не е направил за това повече от теб.

— Който си приписва заслугите, отнася и вината. — Витари хвърли кос поглед към Шев. — Онези от нас, които работят в сянка, по-добре да си останат там. А на светло нека да се разхождат такива плямпала като онези.

Скавиер и Груло най-накрая завършиха обръщението си; от ораторските си усилия и двамата се бяха изпотили здраво под общите със злато дрехи. Според Шев тази двойна реч беше някак досадна, предъвкване на обичайните полуистини за верността, правосъдието, лидерството и единството. Според собствения й опит хората бяха единни дотогава, докато им отърваше, и нито минутка повече.

Когато отстъпиха назад, неспокойната тълпа застина. Момчето се надигна от позлатения си стол, облечено изцяло в чисто бяло, и излезе най-отпред на платформата. Майка му го последва като сянка, стисната в облечената си в ръкавица дясната ръка корона от златни листа.

Докато синът й се усмихваше благо на тълпата, Муркато им хвърляше вледеняващи погледи, сякаш беше готова да хване всеки от тези хиляди, който се осмелеше да срещне погледа ѝ. Който се осмелеше да я предизвика. Който се осмелеше да изкаже и най-слабото възражение срещу онова, което щеше да се случи.

Великият херцог Орсо несъмнено щеше да възрази, ако присъстваше, но Муркато го беше убила заедно с двамата му синове и двамата му генерали, и телохранителя, както и банкера му, за всеки случай, и беше взела града за себе си.

Аристократите от Етрисани и Сипани, Никанте и Афоя, Висерин и Уестпорт бяха възразили и тя ги подкупи един по един, прикотка ги или ги смаза под бронирания си ботуш.

Неколцина изтъкнати граждани на Осприя бяха изказали съмнения, че детето на Муркато наистина е син на техния скъп починал крал Рогонт, и набучените им на копия глави, накацани от мухи, украсиха градските порти, където те сега изльчваха далеч покрасноречива воня на гнило.

Негово величество кралят на Съюза беше възразявал най-силно, но Муркато го надигра и в политиката, и във войната: лиши го от всичките му съюзници, един по един, след това го победи три пъти на бойното поле и се доказа като най-великия генерал на епохата.

Затова нищо чудно, че днес никой не се реши да възрази.

Удовлетворена от пълната тишина, която само унизителният страх можеше да произведе, великата херцогиня вдигна с две ръце короната високо над главата на сина си.

— Короновам теб, Джапо мон Рогонт Муркато! — извика тя, докато бавно я сваляше надолу; гласът ѝ отекна във фасадите на сградите около площада и беше подхванат като ехо от пръснатите из тълпата говорители. — Велик херцог на Осприя и Висерин, защитник на Пуранти, Никанте, Борлета и Афоя и крал на Стирия!

След което постави короната върху кафявите къдици на сина си.

— Крал на Стирия! — в гръмогласен хор подхвана тълпата, след което през набълсканите тела премина могъща вълна, когато всички мъже и жени коленичиха.

Муркато отстъпи назад и също коленичи вдървено. Очевидно тези дрехи не бяха предвидени за коленичене.

Шев забеляза само една фигура, която не падна на колене. Един с нищо незабележителен мъж, облечен в обикновени дрехи, който стоеше до колоните на стълбището на Сената със скръстени ръце. Като че ли той погледна към Витари и й кимна, а тя едва забележимо му кимна в отговор.

Самият крал Джапо стоеше и се усмихваше. Едва седемгодишен, а вече спокойно и властно стои пред такава огромна тълпа, както би стоял самият Ювенс.

— О, я ставайте вече! — изкрештя той с пронизителен глас.

В тълпата се разнесе смях, който бързо се превърна в оглушителни радостни викове. От покривите се разлетяха изплашени птици и всички камбани в града зазвъняха, отбелязвайки радостното събитие. Витари вдигна чашата си в мълчалив тост и Шев тихо звънна по нея с пръстена си. На платформата великата херцогиня прегърна сина си и се усмихна. Гледка, която се виждаше по-рядко и от короноването на стирийски крал. И въпреки това на усмивката ѝ едва ли можеше да се завиди.

— Тя направи невъзможното!

Заради шума на Шев ѝ се наложи да се наведе и да крещи.

— Тя обедини Стирия!

Витари пресуши наведнъж чашата си.

— Поне по-голямата ѝ част.

— Засега.

Шев бавно поклати глава, докато гледаше как най-изтъкнатите жители на Стирия се изреждат покрай крал Джапо, за да изкажат работолепните си поздравления под ястребовия поглед на майка му.

— Колко народ трябваше да умре, за да получи това момче златната си шапка?

— Точно колкото беше необходимо. Утеши се с мисълта, че войната щеше да е много по-кървава, ако не си беше свършила работата.

Шев потрепна.

— Кръвта беше повече от достатъчно за моя вкус. Радвам се, че свърши.

— Мечовете бяха прибрани в ножниците, но войната продължава. Сега ще навлезем в по-мрачни бойни полета, с по-потайни оръжия и съюзническият генерал изобщо няма да е толкова милостив.

— Сакатият? — промърмори Шев.

Челюстните мускули на Витари заиграха, когато тя погледна намръщено към новия крал на Стирия.

— Скритите му легиони вече са в движение.

Думите ѝ накараха Шев да се прокашля.

— Преди да са стигнали дотук... може ли да попитам дали Нейна светлост е приготвила нещо за мен?

— О, Нейна светлост има отлична памет за дълговете, както могат да свидетелстват херцог Орсо и синовете му, ако имаха тази възможност. — Витари измъкна навит на руло лист хартия. — Муркато винаги плаща изцяло.

Сега, когато моментът беше настъпил, Шев почувства внезапна, абсурдна нервност. Тя грабна свитъка от ръката на Витари с престорена увереност, шмугна се в сенчестата стая и го разгъна върху масата, като разкри няколко пасажа, изписани със стегнат почерк.

— „На този трети ден от дрън, дрън, дрън... присъстващи като свидетели дрън, дрън... Аз, Хоралд Гаста, известен още като Хоралд Пръста от Уестпорт, давам пълно о прощение на крадлата Шеведая ул Канан мут Мейр...“ — Тя вдигна поглед. — Крадла?

Витари пристъпи в стаята и повдигна рижата си вежда.

— „Шпионка“ ли предпочиташ?

— Бих предпочела... — Какво би предпочела? — „Специалист по придобивките“ може би?

Витари изсумтя.

— И аз бих предпочела задникът ми да е толкова стегнат, както преди двайсет години. Ще трябва да се примирим с думите такива, каквите са.

— Задникът ти изглежда отлично, ако... питаш... — Шев се прокашля, щом Витари присви очи. — Предполагам, че „крадла“ ще свърши работа. — Тя продължи да чете. — „За всички престъпления срещу мен, включително мерзкото убийство на сина ми Крендал...“ Мерзко? Единственото проклето мерзко нещо в случая беше това, че той се появи с четирима мъже, за да ме убие! Промуших го в гърдите, което е повече, отколкото заслужава, мога да...

— Думи, Шеведая, остави на човека поне думите. — Витари махна с ръка. — Не си заслужава да се занимаваш с дреболии.

— Права си. — Шев си пое дълбоко дъх и се върна към документа. — „С настоящото се отказвам от всякакво право на отмъщение или обвинение и тържествено се заклевам, при липса на каквите и да е последвали значителни престъпления, да не причинявам вреда на гореспоменатата Шеведая или който и да е от съучастниците й.“ — Тя погледна най-отдолу, взря се по-отблизо и изсумтя. — Вдъхващият страхопочитание Хоралд Пръста се подписва с отпечатък на пръст?

— Вдъхващ страхопочитание или не, тоя копелдак може да пише толкова, колкото аз мога да пея.

— Ти не можеш да пееш?

— Навремето си изкарвах хляба с измъчване на хора, но никога не съм проявявала такава безсърдечност, че да им пея.

— И това е обвързващ документ?

— Това са дрънканици. Но Хоралд даде думата си на великата херцогиня. Това вече е обвързващо. Или той ще се превърне в поредния дълг, който трябва да се плати. Човекът не е глупав. Разбира много добре.

Шев затвори очи, пое си дълбоко дъх и почувства как устните ѝ се разтягат в усмивка.

— Свободна съм — прошепна тя. Възможно ли беше? След всичките тези години? — Свободна съм — каза тя, примигна, за да прогони сълзите от очите си, почувства как коленете ѝ омекват и се наложи да поседне на най-близкия стол.

Просто си седеше там със затворени очи, като си мислеше как вече може просто да си седи със затворени очи, без да се озърта през рамо, без да се сепва при всеки шум, без да подбира пътища за бягство, без да планира кое да е следващото място, където да избяга.

Господи, беше свободна.

— И така... — Тя отвори очи. — И това ли е всичко?

Витари си наливаше нова чаша вино.

— Освен ако искаш да не бъде? Винаги мога да намеря работа за най-добрата... специалистка по придобивките в Стирия.

— О, не — рече Шев, нави листа хартия на руло и се обърна към вратата. — От сега нататък ме чака тих, спокoen живот.

— Опитах веднъж спокойния живот. — Витари вдигна чашата си към светлината и върху смръщеното ѝ чело затанцуваха кървави отражения. — За около седмица. Умрях от скука.

— Господи, да умирам от скука! — Наложи се Шев да го изкреши, за да надвика разтърсващата вълна от аплодисменти за младия крал Джапо. — Очаквам го с нетърпение!

Вземаше по две стъпала наведнъж, звукът от стъпките ѝ отекваше в напуканото, покрито с петна от мухъл стълбище. Стискаше

хартията с подписа на Хоралд така, сякаш това бе пропускът ѝ към смелия нов живот — каквото наистина беше — и се усмихваше толкова широко, че чак я болеше лицето, докато си фантазираше за всички хубави неща, които щяха да се случат, когато влети през вратата и Карколф я погледне.

— Аз бях дотук! — щеше да изкреши Шев, останала без дъх и съблазнително разрошена.

Едната златна вежда щеше да се повдигне едва забележимо.

— Приключи работата?

— Приключих с всичките. Хоралд Пръста даде дума. Измъкнах се. Свободна съм. — Щеше да се приближи бавно до нея, без да отмества очи от нейните. — *Nie* сме свободни.

Представи си веселите бръчици край очите на Карколф, които се появяваха, когато се усмихваше, и гънките при ъгълчетата на устата ѝ. Рисунъка на тези бръчици, всяка от които се беше запечатала в паметта ѝ като научена наизуст молитва.

— Ние сме свободни.

Карколф щеше да сложи ръце на хълбоците си, да опре език в бузата си, да привика Шев към себе си с кимване и двете щяха да се прегърнат, Шев щеше да се изпълни с аромата ѝ — почти кисел, но може би точно заради това твърде приятен. Господи, почти го усещаше в момента как гъделичка обонянието ѝ. Може би щяха да втрият малко перлен прах в носовете си и да потанцуват заедно, като Шев щеше да води, нищо че беше с една глава по-ниска, и щяха да се смеят на меланхоличното стъргане на онзи цигулар, който свиреше за медни монети на площада.

Може би щеше да настъпи и сериозният момент, в който двете щяха да се вгледат в очите си и Шев щеше да я придума с най-подходящите нежни слова, както се примамва нервна котка да мине през дупката в оградата. Карколф щеше да разкаже коя е в действителност и какво наистина изпитва към нея, щеше да свали маската на вечна самодоволност от лицето си и да ѝ позволи да зърне онази нейна тайна красива и уязвима същност, която Шев бе сигурна, че се крие някъде там. Може би дори щеше да ѝ прошепне истинското си име. Специално име, с което само Шев да я нарича. Това едва ли щеше да стане, но каква е ползата да фантазираш за неща, които, така или иначе, щяха да се случат?

После щяха да се целунат, разбира се — първо съвсем леко, като потъркват носове и хапят нежно устните си, за да се почувствува една друга, като двама майстори фехтовачи. После жадно, хаотично, със зъби и език, Шев щеше да зарови пръсти в косата на Карколф и да привлече лицето й към своето. При тази мисъл тя почувства приятна топлина в панталоните си. Целувките щяха да доведат до нежни докосвания, а те щяха да преминат в пътешка от захвърлени дрехи до кревата, в който щяха да останат, докато в стаята не завони наекс, за да си наваксат за всичките изгубени години, като стават само за някоя друга щипка прах или може би за да си пригответ чай голи в скъпия чаен сервиз на Шев, а на сутринта...

Нетърпеливата й ръка замръзна на половината път към бравата, усмивката й бавно се изпари заедно с топлината в панталоните.

На сутринта, ранната сива утрин, докато Шев спеше просната върху лепкавите чаршафи, Карколф щеше да се измъкне от леглото, да придърпа качулката над доволното си лице, преметнала през рамо торба, в която щеше да лежи скъпият чаен сервиз на Шев — заедно с всички останали леснопреносими ценности, — и щеше да изчезне в мъглата, без изобщо да се обади. Докато отново не ѝ притрябва нещо.

Шев не обичаше особено да бъде честна със себе си. Че кой обича? Но ако трябваше поне за миг да приеме болката от това — точно така се бяха развивали нещата между тях през годините. Карколф беше падала в обятията й твърде често, но със същата скорост се изпълзваше между пръстите й. Като обикновено оставяше след себе си пълна каша, от която Шев трябваше да бяга или, както в онзи незабравим случай, да се спасява с плуване от потъващата зад гърба ѝ търговска шхуна.

Тя преглътна и погледна намръщено бравата.

Това не бяха фантазии, това беше реалният живот. А животът имаше грозния навик да я рита в слабините.

Но нима имаше друг избор? Ако искаш да станеш прекрасен нов човек с прекрасен нов живот, трябва да се отървеш от старата си личност, както змия съблича кожата си. Трябва да престанеш да се ровиш в складирани рани и обиди, както скъперник в златото си, да ги оставиш зад себе си и да се освободиш. Трябва да простиш и да се научиш да се доверяваш не защото някой друг го заслужава, а заради самата себе си.

Затова Шев си пое дълбоко дъх, усмихна се насила и отвори широко вратата.

— Аз съм...

Домът ѝ беше съсипан.

Мебелите бяха насечени с брадва, пердетата откъснати и нарязани с нож. Рафтовете бяха изкъртени и по пода се бяха пръснали всички прекрасни книги, които Шев не беше прочела, но които я правеха да изглежда доста начетена. От мраморната камина бяха изкъртили с чук цели парчета. Карколф настояваше, че картината с подсмихващата се жена с едър бюст, която беше окачена над нея, е истински Аропела. Шев силно се съмняваше в това. Сега този въпрос щеше да си остане спорен, тъй като някой беше разрязал картината — от гърдите до долу.

Не само бяха захвърлили чаения сервиз на пода, бяха се постарали всяка една чашка да бъде счупена, всяка една лъжичка да бъде огъната. Някой беше отчупил чучура и дръжката на каната, след което, очевидно, се беше изпикал в нея.

Кожата на Шев настръхна от ужас, докато прекосяваща стаята и отломките хрущяха под краката ѝ. Тя отиде до спалнята и бутна изкъртената врата.

Карколф лежеше на пода.

Шев си пое хрипкаво дъх, изтича до нея и падна на колене...

Но бяха само дрехите ѝ. Само дрехите ѝ, извадени от строшения сандък, който беше преобрънат на една страна. Цялото му съдържание се беше изсипало навън като вътрешностите на разпорен труп. Фалшивото дъно беше разбито и фалшивото дъно на фалшивото дъно беше разбито, фалшифицираните документи бяха разхвърляни наоколо, фалшивите скъпоценности мрачно проблясваха в сумрака.

В стаята вонеше, но не наекс. Шишенцето с парфюма на Карколф беше разбито в стената и миризмата му беше почти задушаваща, като натрапчива обида, допълваща болката от отсъствието ѝ. Хубавият дюшек, който си струваше всичките похарчени за него откраднати монети — и с който Шев се поздравяваше всяка вечер, когато се изпъваше върху него — беше нарязан, накълцан, изкормен. Пълнежът му от пера се валяше по пода и малки пухчета хвърчаха из стаята, понесени от вятъра, който разклаща разкъсаните завеси.

Върху разпорените възглавници лежеше лист хартия. Писмо.

Шев допълзя до него и го сграбчи с треперещите си пръсти.
Беше написано със силно наклонен почерк:

Шев,

отдавна не сме се виждали.

Карколф е с мен, в крепостта Буройя на остров Карп.

По-добре ела бързо, преди да ми омръзнат приказките ѝ.

По-добре ела сама, 'щото се стеснявам от тълпите.

Просто искам да поговорим.

Като за начало.

Хоралд

И отново онзи отпечатък. Онзи същият проклет отпечатък, на който незнайно защо беше позволила да я заблуди, че вече е защитена от всичко това.

Дълго време стоя неподвижно. Не говореше, не помръдваше, дори не дишаше почти. Загубата беше като удар с нож в корема. Загуба на любовница, дом, загуба на свободния живот, който бе почувствала толкова близо, че почти го беше вкусила. Най-лошото, което можеше да си представи, бе, че Карколф не я иска. Че ще реши, че това е капан, който ще щракне всеки момент, а не, че е капан, който всеки момент ще се отвори и за двете. Че Карколф отново ще избяга. Трябаше да се досети.

Винаги може да се случи нещо по-лошо от онова, което си представяш, и твърде често наистина се случва.

Тя осъзна, че е стиснала пръстите си в юмрук и е смачкала безполезния документ, заради който беше рискувала живота си. Захвърли го в камината и стисна силно зъби.

Нищо не беше изгубено. Всичко беше откраднато. А Харолд Пръста трябваше да си помисли, преди да краде от най-добрата крадла в Стирия.

Тя отиде до стената, която се намираше до изпъкналия комин, взе счупения бюст на Баяз, вдигна го във въздуха и с писък разби плешивата му глава в мазилката.

Стената хълтна като тънка дъска — каквато всъщност и беше — и се отвори назъбена дупка. Шев изби няколко щръкнали парчета с носа на Баяз, бръкна с ръка в дупката, напипа въжето и го издърпа. На края му се намираше тежка черна чанта и когато Шев я пусна на пода, вътре издрънча метал.

В чантата беше всичко, от което се нуждаеше. В случай че се наложи да бяга. Но Шев беше бягала през по-голямата част от живота си и с това вече беше приключено.

Някои неща можеха да бъдат разрешени само по един начин.

Настъпило бе времето да се бори.

О, да, Шеведая се бе движила сред най-изгубените и пропадналите.

Беше рязала кесии в най-евтините бардаци на Сипани, в мравуняците на порока, където благото, над което беше построен градът, постоянно се процеждаше в мазетата, където нито една невинна дума не беше позната, камо ли произнасяна. Беше се борила за оцеляване сред просяците в Ул-Катиф и сред просяците, които крадяха от просяци и мамеха просяци, и дори сред онези, които просеха от по-успелите просяци. Намираше си временни убежища сред крадците, сред играчите и дори в костниците на Никанте, Пуранти, Афоя и Муселия и когато си тръгваше, кесията ѝ винаги тежеше повече, отколкото при пристигането ѝ. Беше подкупвала корумпирани отрепки от името на корумпирани отрепки на прогнилите докове във Висерин, когато Никомо Коска стана велик херцог на града и там се вихреще беззаконие, по-голямо от на местата, където нямаше никакви закони. Беше преджобвала мъртъвци заедно със събирачите на кости в разкъсвания от война Дармиум, в покосения от чумата Калцис, в поразената от глад Далепа, в обхванатата от пламъци Дагоска. Чувстваше се като у дома си в евтините пушални на Уестпорт, където ходеха слабите, за да забравят за слабостите си, и най-голямата ѝ амбиция беше да си отвори собствена пушалня.

О, да, Шеведая се бе движила сред най-изгубените и пропадналите. Но когато пристъпи през рушащия се вход на Херцогския приют в Талинс, тя вече не беше сигурна, че някога е виждала толкова мизерно място.

— Да не би да приютива сифилитици? — изграчи тя и закри устата си с ръка.

Наоколо се стелеше вонята на немити от векове тела или мити ежедневно с изпражнения и оцет. Когато очите на Шев постепенно привикнаха към адския сумрак, тя видя отвратителните очертания на хора от неопределени раси и полove, които се въргалиха пребити от бой, пияни от кръв, пияни от мъка и просто пияни. Хора, които се измъчваха едни други. Които измъчваха себе си. Хора, които със собствените си ръце се тласкаха в спасителните обятия на смъртта. Някои лежаха в собствения си бълвоч, с всяко издишване изпускаха мехури, а мъничко куче (или голям плъх) стръвно лочеше в другия край на локвата. Звукът, който Шев беше помислила за дълго наливано питие, всъщност идваше от някакъв мъж със свалени панталони, който пикаеше, сякаш без край, в мръсна тенекиена кофа, докато бъркаше в носа си с кривия си пръст. В тъмния ъгъл други двама, или може би трима, тихо пъшкаха под методично движещ се плащ. Шев се надяваше, че те просто се чукат, но не беше готова да се обзаложи на това.

Беше минало много време, откакто бе таяла някакви надежди за човешката раса, но дори да се беше запазило нещо, то щеше да рухне в този миг.

— Бог ни е изоставил — прошепна тя и присви очи с напразната надежда, че нечистите образи няма да се запечатат завинаги в съзнанието й.

И основен експонат в този музей на разврата, главна оплаквачка на погребението на всичко достойно, върховна жрица на този последен храм на доживотното поклонение пред самосъжалението, самопренебрежението и саморазрушението беше не кой да е, а отдавнашната най-добра приятелка и най-зъл враг на Шев: Джавра, Лъвицата от Хоскоп.

Тя седеше на разнебитена маса, отрупана с празни кани, полу празни бутилки, мазни купички и чаши, монети, жетони и препълнени пепелници, няколко лули за чага и поне една за хъск, и омачкани, зацепани карти, пръснати като безумни конфети. Срещу нея се бяха разплули трима войници на Съюза. Единият имаше брада и белег. Лицето на другия заслужаваше толкова доверие, колкото и изцапаната с повърнато мутра на плъха, а третият беше отпушнал

главата си назад, устата му беше широко отворена, адамовата му ябълка стърчеше остро от тънкия му врат и легко потреперваше от хъркането му.

Рижата коса на Джавра беше замотана на кълбо и покрита с пепел, слуз, храна и неща, които беше невъзможно да се разпознаят. Които не трябваше да бъдат разпознати, за да не се обиди Бог до такава степен, че да сложи край на това съществуване. Съдейки по всичко, тя отново се беше била в ямата. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха омотани с окървавени бинтове, голото ѝ рамо — защото беше изгубила някъде ръкава на неописуемо мръсната си риза — беше покрито с драскотини и струпви, а половината ѝ лице беше в синини.

Шев не можеше да определи какво чувства, докато я гледа. Облекчение, че Джавра не беше напуснала града. Вина за състоянието, в което се беше докарала. Срам заради това, че се канеше да потърси помощта ѝ. Гняв, неизвестно защо. Сякаш годините на рани и разочарования се бяха натрупвали бавно и ден след ден разни дреболии се бяха добавяли към бремето, чиято тежест Шев повече не можеше да издържа. Но както обикновено нямаше друг избор. Тя свали ръката от устата си и решително пристъпи напред.

Джавра вонеше. Още по-лошо, отколкото първия път, когато се бяха срещнали, на прага на пушалнята на Шев. Малко преди тя да изгори заедно с целия ѝ дотогавашен живот. Шев не искаше да види как още един от животите ѝ изгаря. Не можеше да си го позволи.

— Джавра, вониш — каза тя.

Джавра не си направи труда да се огледа. Колкото и предпазливо да се промъкваш към нея, тя някак си винаги усещаше, че там има някой.

— Не съм се мила напоследък.

Произнесе го завалено и сърцето на Шев замря. Джавра трябваше да пие няколко дни подред, за да започнат да се забелязват дори най-слабите признания на алкохолно опиянение. Значи, сега беше колосално, неистово, героично пияна. Джавра не правеше нищо наполовина.

— Бях заета изцяло с пиене, чукане и бой. — Тя се прокашля, извърна глава и шумно изплю кървава храчка в краката на Шев; половината остана да виси от разбитата ѝ устна и когато тя се обърна отново към масата, падна и се просмука в ризата ѝ. — Пия от... — Тя

вдигна превързаната си ръка и присви очи, когато започна вдървено да разгъва пръстите си един по един. Когато вдигна и палеца, картите ѝ се разпиляха по пода. Джавра ги погледна намръщено. — Даже вече не мога да преброја колко. — Тя започна да събира тромаво картите с покритите си със струпени пръсти. — Пиене, чукане, бой и губене на карти. От дни не съм спечелила и една ръка. — Тя се оригна. Дори от такова разстояние миризмата накара Шев да потрепери. — От седмици. Вече не знам от коя страна се държат картите.

— Джавра, трябва да поговоря с теб...

— Нека първо ви запозная! — Джавра протегна свободната си ръка към войниците и сръчно подхвани изотзад главата на спящия. — Тази малка красавица тук е старата ми приятелка Шеведая! Някога ми беше довереничка.

— Джавра.

— Добре де, партньорка. Все тая. Пребродихме половината Кръг на света заедно! Какви ли не приключения сме преживели.

— Джавра.

— Добре де, злополуки. Все тая. Тези задници тук са едни от най-добрите войници на Негово величество върховния крал на Съюза. Брадатото копеле е лейтенант Форест. — Той кимна на Шев с добродушна усмивка. — Онзи жилестият е кавалерийски ефрейтор Полк. — Спящият мъж леко помръдна и езикът му се плъзна към напуканите му устни с лек жвакащ звук. — А този късметлия шибаняк...

— Майстор шибаняк — изръмжа мъжът с плъхската физиономия, стиснал между зъбите си лула с чага.

— ... е сержант Тъни.

— Ефрейтор — каза той и погледна към картите през дима.

— Пак го понижиха — каза Форест. — Заради една гъска и една курва, можеш ли да си представиш?

— Ама си заслужаваше — каза Тъни. — И курвата не беше зле. Между другото, имам огън.

И той плесна картите на масата.

— Цици майчини! — изрева Джавра. — Пак ли?

— Има едно такова състояние... — промърмори Тъни, поклащащи лулата между зъбите си, докато събираще разпиляната си печалба в десетина различни валути, — когато съм твърде пиян и

същевременно не съм достатъчно пиян, и тогава съм адски добър на карти. Цаката е, както и с почти всичко останало в живота, да намериш точния баланс.

— Късметът — промърмори замислено Джавра, докато го гледаше как събира печалбата с присвитите си зачервени, абсурдно кървясили очи — винаги е бил единственото нещо, което е липсвало в живота ми.

— Джавра...

— Нека позная! — Тя вдигна ръката си и бинтовете се повлякоха по разлятата бира. — Затънала си до шията в някакви лайна и бързо си дотичала при мен за лопата.

Шеведая отвори уста, за да възрази обосновано, помисли за миг и се отказал.

— В общи линии, да. Хоралд отвлече Карколф. Сега иска да отида на остров Карп. — После процеди през стиснатите си зъби: — И наистина помощта ти няма да попречи...

Джавра изсумтя толкова силно, че върху горната ѝ устна цопна сопол. Като че ли не го забеляза.

— Виждате ли, момчета? Даваш им всичко! — И тя се удари по гърдите с юмрук толкова силно, че остави голям розов отпечатък. — Даваш им сърцето си, а те ти се изплюват в лицето!

— Че как може да се наплюе сърце? — попита Шев, но Джавра нямаше никакво намерение да прави разбор на метафорите си.

— Но е достатъчно само да попаднат в беда, о, в този шибан миг? Веднага тичат при мама! — Тя изгледа гневно Шев с разфокусирания си поглед. — Ами мама е заета, по дяволите!

— Мама само се излага, по дяволите!

— Това си е шибано право на мама! Разбъркай картите, Тъни, гад такава. — Той просто повдигна вежди и се зае да разбърква картите. — Мислех, че си приключила с мен и си имаш изискани нови приятелчета. Що не отиде при великата херцогиня, Змията от Талинс, Касапина от Каприл? Майката на краля, както чувам.

— Да е благословено Негово вечно величество — промърмори Тъни с ъгълчето на устата си, докато раздаваше картите на четиримата играчи — както на онези, които бяха в съзнание, така и на спящите.

— С тази жена съм се срещала само два пъти — каза Шев. — Съмнявам се, че дори си спомня името ми.

— Но нейният всемогъщ министър на слуховете Шайло Витари сигурно си спомня. Не може ли тя да се измъкне от сенките и да спаси твоята възлюбена от опасността?

— Тя пътува на юг, към Сипани.

— Ами онзи твой ухилен приятел търговец Маджуд? Той има дълбоки джобове.

— Проблемът е да го накарам да бръкне в тях.

— Тогава онзи северняк, с когото работеше? Онзи едноокият. Или... безокият. — Джавра случайно си бръкна в окото, докато размахваше картите, и притисна ръката си върху него, но поне случайно избръска сопола от горната си устна. — Треската?

— Тръпката. — Самата Шев леко потръпна при спомена за онова покрито с белези лице и изражението му, когато уби онези трима сипанийци, дето я преследваха. Или по-скоро ужасяващата липса на изражение. — По-добре да опитам сама, отколкото да търся помощта на някои хора — промърмори тя.

— Значи, ще се справиш и без моята. — Със съредоточено изражение на лицето Джавра вдигна чашата с треперещата си ръка и я поднесе към устата си. Шев изби чашата от ръката ѝ и тя се разби в ъгъла.

— Трябваш ми трезва.

Джавра изсумтя.

— Това никога няма да стане, Шеведая. Ако зависи от мен, това повече няма да стане.

— Ето — каза Тъни и подаде своята чаша, — вземи моята...

Шев я изби от ръката му и тя се разби на почти същото място като първата. Той се намръщи и за пръв път извади бавно лулата от устата си.

— По дяволите, момиче, ще ми се да не беше...

Джавра тикна юмрука си със смачканите в него карти под носа му, оцъкли кървясалите си очи, озъби се и запръска слюнки:

— Ако още веднъж заговориш така с приятелката ми, шибан духач такъв, ще си вадиш зъбите от пръстите ми!

Тъни погледна огромния, покрит с белези юмрук и едната му вежда бавно се вдигна нагоре.

— Мадам, аз съм войник. Последното нещо, което искам, е да се сбия с някого.

Форест прочисти гърлото си и се изправи с олюляване.

— Дами, моите уважения, но мисля да сложа край на тази вечер.

Утре ни чака ранно ставане. Връщаме се в Мидърланд след поражението.

Той сграбчи Йолк за лакътя и дребният мъж сепнато се пробуди.

— Ставам! — извика той и се огледа с безумен поглед. —

Ставам!

После се свлече от стола на четири крака и повърна на пода.

Тъни вече беше съbral печалбата си в пропритата си шапка. Форест хвани Йолк за колана и потегли след себе си все още отчаяно опитващия се да се изправи мъж.

— За мен беше чест — каза Тъни, докато отстъпваше назад към вратата през локвата повърнато, като едва не се спъна в хриптящата фигура. — Адски голяма чест.

— Ще се видим на бойното поле! — извика Джавра.

Тъни се намръщи и опира с пръста си кръг във въздуха.

— По-скоро някъде по-наблизо!

След което изчезна в сумрака.

— Шеведая, както винаги ми развали веселбата. — Джавра разтвори юмрука си. От него изпаднаха две смачкани карти. Други две бяха прилепнали към дланта ѝ и се наложи да тръсне ръка, за да паднат. — Предполагам, че си адски доволна от себе си.

— Ти сама си развали веселбата, както винаги, и аз съм толкова недоволна от това, колкото изобщо е възможно. — Тя седна на стола на Йолк. — Джавра, няма кой друг да ми помогне. Те не вярват на Карколф. Не искат Хоралд да ги убие.

Джавра отново изсумтя и отново ѝ се наложи да бърше сопола изпод покрития си със струпей нос с покритите си със струпей пръсти.

— Както знаеш, изпитвам противоречиви чувства към Големия изравнител, но ако смяташ, че се доверявам на тая змия повече, отколкото на чумата...

— Не мисля, че някога ще започнем да гледаме по един и същи начин на нея, а ти?

— Трудно е да гледаш по един и същи начин с някой, който е по-нисък от теб с един фут. Тя прилича на змия, движи се като змия, мисли като змия. Както винаги, щом те забеляза, че идваш, Шеведая, и започна да си мисли за вечеря. Въпреки всичките злини, които те е

карала да прегълъща през годините, достатъчно е само да разклати пред теб заобления си задник и ти отново клъваш на примамката. Да не забравяме, че тя потопи онзи кораб, докато ти беше на него!

— Този път е различно — промърмори Шев, без да е сигурна дали от думите я заболя толкова много, защото бяха лъжа или защото бяха истина.

— Никога не е различно. Нищо не е. Как може умна жена като теб да не го разбира?

— Разбирам го, *мамка му!* — изкрещя Шев, удари по масата и бутилките се раздрънчаха. — Но вече не ми пuka! Искам да получа най-доброто от това, което е. Трябва да получа... поне *нещо*, докато не е станало късно! — Сълзите пареха очите ѝ, гласът ѝ се изви във фалцет, но не можеше да се спре. — Повече не мога да бягам, Джавра! Не мога да бягам. Уморих се и имам нужда от помощта ти. Моля те. Помогни ми.

Джавра я гледа дълго време. После скочи, преобръна масата и всичките чаши, кани, бутилки и лули се пръснаха по пода.

— В името на шундата на Богинята, Шеведая! Знаеш много добре, че трябваше само да помолиш. — Джавра я мушна болезнено с пръст в гърдата. — Моят меч е твой завинаги! — Веждите ѝ се сбърчиха озадачено и тя започна да се оглежда с безумен поглед. — Къде ми е мечът?

Шев въздъхна и го изрила изпод стола на Джавра с върха на ботуша си.

В най-тихата част на доковете беше тъмно. Морето плискаше и се разливаше по обраслите с мъх камъни на вълнолома, по деформираните подпори на пристана и по хълзгавите корпуси на закотвените лодки. Отраженията на няколко лампи, факли и свещи, които все още догаряха, танцуваха върху неспокойната вода.

Един порив на вятъра развя прокъсаните хартии, налепени по стената на склада. Обявления за коронацията на младия крал Джапо върху обявления за празненствата по случай победата при Суит Пайнс, залепени върху обявления, заклеймяващи агресията на Съюза, залепени върху обявления, възхваляващи издигането на Монцаро Муркато, залепени върху обявления, обявяващи смъртта на Монцаро

Муркато, залепени върху обявления, оповестяващи победи и поражения на отдавна забравени врагове и управници. Може би точно тази древна кора от обявления не позволяваше на склада да се стромоляса.

Шев огледа намръщено залива. В далечината се виждаха няколко слаби светлинки, които промигваха призрачно.

— Остров Карп — промърмори Джавра, постави ръка на хълбока си, но едва не го пропусна, толкова беше пияна.

Шев изду бузи.

— А на остров Карп се намира крепостта на Буройя.

— А в крепостта на Буройя се намира Хоралд Пръста.

— А с Хоралд Пръста...

Гласът на Шев заглъхна. Господи, надяваше се Карколф да е още жива.

— Когато стигнем там — промърмори Джавра, като се наклони толкова близо, че Шев едва не повърна от алкохолния ѝ дъх, — какъв е планът ти?

Искаше ѝ се да разполагат с достатъчно време, че Джавра да изтрезнее. Или поне да се измие. Но нямаха.

— Спасяваме Карколф. Убиваме Хоралд. Не им даваме да ни убият.

Настъпи пауза, докато Джавра отмахваше от лицето си мазната си коса, а после изтърска нещо, което беше залепнало за пръстите ѝ.

— Според мен ще се съгласиш, в този план липсват подробности.

Шев огледа вълнолома с поглед на крадец — такъв, който изобщо не разкрива, че гледаш.

— Досега никога не си била против да се хвърляш в ноктите на смъртта. Без планове, без оръжие... дори без дрехи — неведнъж се е случвало.

— Знаеш, че се отнасям с безразличие към дрехите, но *винаги* съм мразела плановете.

— Тогава защо се притесняваш точно сега?

— Защото винаги съм знаела, че *ти* ще имаш такъв.

— Добре дошла в моя свят на непрестанни съмнения, тревоги и по някой внезапен и непредсказуем пристъп на ужас, Джавра. Дано шибаното посещение ти хареса.

След това прекоси празния кей и слезе по стълбите до най-близкия пристан. С походка на крадец, нито твърде дръзка, нито забързано-приведена. Походка на някой, който се занимава с отегчителния си бизнес. Походка, която не поражда тревога и не кара никого да повдига вежди.

Добрият крадец върви невидим. Наистина великият — незабелязан.

Тя се спря до подходяща лодка, провери веслата на дъното ѝ и потрепна, когато се разнесе силно дрънчене. Обърна се и видя, че Джавра се е спънала в закачените да съхнат мрежи и се е оплела в тях, а сега отчаяно се опитваше да им попречи да се свлекат от сушилката. Най-после се оправи, погледна към Шев и сви рамене, след което закрачи по пристана към нея — може би най-забележимата от всички жени, които някога си бяха поемали дъх.

— По-силно не можа ли? — изсъска Шев.

— Несъмнено — отвърна Джавра и отново се обърна към мрежите. — Да ти покажа ли?

— Не, не, така е добре!

С малко повече усилия Шев я насочи към лодката, свали чантата от рамото си и я хвърли вътре, след което сама скочи над плискащата се вода.

— Просто ще я откраднеш?

— Една от ползите да си крадец — промърмори Шев — е, че разполагаш свободно с неща, които не ти принадлежат. Това практически е изискване в работата ти.

— Разбирам принципа, но някое нещастно копеле си изкарва хляба с нея. Някое семейство от праведни, почтени, трудолюбиви копелета може би. Сигурно дузина малки хленчещи деца разчитат на нея.

— Най-добре се краде от праведните — промърмори Шев, докато поставяше безшумно греблата в ключовете. — Злите хора обикновено са подозрителни и отмъстителни.

Гласът на Джавра се извиси във фалцет.

— О, татко, какво ще ядем сега ние, дванайсетте, когато лодката я няма?

— За бога, Джавра, аз не ти казвам как да се биеш, да духаш, да ми унищожаваш собствеността и да ми съсипваш живота, нали? Не!

Доверявам се на шибаната ти неоспорима експертиза! Сега ме остави да открадна лодката, която смятам за подходяща! След като приключим, може да я върнем.

— Кога сме го правили? В най-добрия случай ги връщаме потрошени.

— *Ти* ги връща потрошени!

Джавра изсумтя.

— Спомняш ли си как заехме онази каруца в...

— Смея ли да ти напомня, че имаме спешна задача? — Шев притисна пръсти към слепоочието си и изстена от безсилие. — Непрекъснато спорове и за най-дребното нещо, това е изтощително! — Тя посочи с пръст пейката на гребеца. — Сядай в проклетата лодка!

— По-силно не можа ли да викнеш? — изръмжа Джавра, хвърли въжето в лодката, после метна и меча си, омотан в парциали, и го последва, олюлявайки се. Лодката се разклати под немалката ѝ тежест.

— Точно ти не спираш да ми повтаряш, че трябва повече да мисля за последствията.

— Единственото последствие, което тормози душата ми, е любовта на живота ми да лежи с прерязано гърло!

Джавра примигна, докато се настаняваше тежко между греблата.

— Любовта на живота ти?

— Ами имах предвид... — Шев нямаше намерение да казва точно това. Нямаше намерение да го признава, дори пред себе си. — Знаеш какво имам предвид! Преувеличих за по-голям ефект.

— Чувала съм те да преувеличаваш милиони пъти, Шеведая. Знам как звуци. А сега прозвуча така, както в онези редки случаи, когато позволяваш да ти се изпълзне истината.

— Млъкни и греби — изръмжа Шев и отгласна лодката от пристана.

Джавра наблегна на греблата, големите мускули на голите ѝ ръце потрепваха и изпърваха при всяко натискане и лодката се плъзна гладко по спокойните тъмни води на пристанището. Шев разкопча чантата си и изсипа от нея всичко; звънна метал.

Джавра подсвирна тихо, докато гледаше блестящите инструменти.

— На война ли отиваш?

— Ако се наложи. — Шев закопча мечояда на колана си. — Един мъдър човек веднъж ми каза, че повечко ножове никога не са излишни.

— Сигурна ли си, че ще можеш да се катериш с всичката тая стомана?

— Ами не всички имаме физиката на бикове. — Шев започна да пъха един по един ножовете в ремъците от вътрешната страна на палтото си. — Някои от нас се нуждаят от остриета.

— Само гледай острието да не ти отреже главата, Шеведая. — Тя гледаше как Шев предпазливо изважда от чантата малко шишенце със зелена течност и го пъха в кожена торбичка на колана си. — Това същото ли е, което си мисля?

— Зависи какво си мислиш.

— Мисля, че това нещо може със същия успех да отправи в ада онзи, който го хвърля, и в рая онези, срещу които го хвърли.

— Мисли си само, че няма да си единствената, която може да изгори.

— Ти всъщност си единствената ми приятелка, която не ми се е налагало да убивам. Така че здравето ти ме вълнува.

— Ако си толкова вярна приятелка, може пък да се опиташ да се зарадваш заради мен.

— Да се радвам, че си се вкопчила в онази златокоса сирена?

— Да се радваш, че намерих малко почивка от безкрайния поток лайна, който представлява животът ми! — Шев се намръщи и се опита

да седне така, че дыхателната тръба да не се забива под мишницата й. — Да съм се оплаквала, когато ти шумно се наслаждаваше на своите безкрайни флиртове?

— Дали си се оплаквала? — Джавра изсумтя. — Ти, баронесата на мрънкането? Графинята на заяжданията? Принцесата на дрънканиците? Ти... ъъ... великата херцогиня на... на...

— Схванах същността — сопна се Шев и провери спусъка на арбалета си, преди да го пъхне в кобура под палтото си.

— Добре, защото очевидно паметта ти е също толкова къса, колкото и тялото ти. Оплаквания, Шеведая? Ти превръщаш живота ми в страдание ден след ден вече... — Джавра намръщено погледна звездното небе и осветените й от луната устни замърдаха, докато броеше. — Тринайсет... не, четиринайсет! — Тя се замисли задълго,

след което погледна Шев със замъглен поглед и добави уморено, с провлачен глас: — *Четиринайсет шибани години.*

— Четиринайсет години — промърмори Шев. — Половината ми живот, по дяволите.

И тя усети, че ѝ се приплаква. За всичките тези напразно похабени години. За съсираното им приятелство, което толкова време беше единственото, което ѝ бе останало. И за това, че когато имаше нужда от него, то още беше там. Заради факта, че си оставаше единственото, което имаше.

Джавра изду белязаните си бузи.

— Нищо чудно, че сме се... отегчили донякъде.

Греблата се издигаха над водата, от тях се сипеха блещукащи капки, и отново се врязваха в повърхността. Ключовете поскърцваха. Вятърът развяваше и рошеше мръсната коса на Джавра.

— Радвам се за теб — каза тихо тя. — Или поне ще се опитам.

— Ами аз се радвам, че ти се радваш.

— Добре.

— Добре.

Отново мълчание.

— Просто ми е тъжно заради мен.

Шев вдигна глава и срещна погледа на Джавра. Забеляза влажните проблясъци в мрака.

— Съжалявам, че ти е тъжно — каза тя.

— Добре.

— Добре.

— Мамка му — изпъшка Шев, докато се опитваше да намери в тъмното дупка в рушащата се стена, където да пъхне крака си. Проклетата крепост на Буройя се разпадаше. Но пък и без това от нея вече бяха останали само руини. Почти като от надеждите на Шев. — Дявол да го вземе.

Джавра май щеше да се окаже права за всичката железария. Беше адски тежка за някой, който е изградил репутацията си върху тихото промъкване. Беше затегната твърде много няколко ремъка и сега те заплашваха да спрат притока на кръв към краката ѝ; няколко други не

беше затегната достатъчно и сега металът подрънкваше, а гаротата я удряше по задника всеки път когато се повдигаше нагоре.

Всъщност какво изобщо щеше да прави с тая гарота? През живота си нито веднъж не я беше използвала, ако не се брои опитът на шега да нареже сиренето с нея, който съвсем не приключи забавно. За ножовете може да се поспори. Понякога хората просто си просят да бъдат намушкани. Както се случи с Крендал. Нямаше сълзи за него. Но започнеш ли да душиш хората с гарота, вече не можеш да се причисляваш към праведните.

Гаротите просто не са част от Божия път и макар че заради съчетанието от лични слабости, вредни познати и чист лош късмет краката на Шев често бяха криввали встрани от тоя път, тя предпочиташе да си представя, че ако се взре хубавичко, все още може да го забележи някъде там, в далечината.

Шумът отгоре я накара да се спотай и поредният взрив от ругатни застина на устните ѝ.

Хрущене на стъпки. Немелодично тананикане на отегчен човек без музикален талант. Очите на Шев се разшириха. Стражник на обход. Тя се замисли какви са шансовете да не забележи куката на парапета. Реши, че не са особено големи. С едната си ръка се вкопчи здраво във въжето, с другата измъкна една стреличка и я стисна между зъбите си.

Това щеше да е идеален завършек на злополучната ѝ кариера — да я забие в бузата си, да изгуби съзнание и да падне в морето. Но Шев беше благословена с ловък език. Може би точно това беше намерила Карколф в нея. Бог е свидетел, че все нещо трябваше да има.

Тананикането спря. Стъпките се приближиха. Тя измъкна духателната тръба и я поднесе към устните си. За съжаление, в този момент пръстите ѝ не се оказаха толкова ловки, колкото езикът. Тръбата се закачи за един изпъкнал камък, тя непохватно се опита да я подхване, едва не изпусна въжето в объркването си, след което отчаяно изпъшка едно нечленоразделно „Амка у!“ заради стреличката между зъбите, докато гледаше как тръбата полита надолу.

Джавра я улови и изненадано погледна нагоре.

— Какво е това? — изсъска тя.

Шев погледна към парапета, затисната от безпомощна паника, като сняг върху спящ скитник. Изведнъж се появи лице. Лицето на

едър мъж с къдрава коса. Гъстите му вежди внезапно се вдигнаха нагоре, щом я зърна вкопчена във въжето с опрени в стената крака, достатъчно близо, за да се протегне и да я докосне.

Първоначалният й странен импулс беше да му се ухили обнадеждаващо, но със стреличката между зъбите това беше невъзможно.

— Дявол да го вземе — каза той, наведе се напред и вдигна копието си.

За щастие, в трудни ситуации Шев винаги съобразяваше бързо. Сигурно заради дългогодишната си практика. Тя внезапно се отгласна нагоре, сякаш изпълнена с желание да го целуне, и заби стреличката в шията му.

— Дявол да го вземе — повтори той, вече не толкова ядосан, колкото изненадан.

Опита се да я намушка, но тя се намираше твърде близо; лакътят му се удари в бойницата и копието се изплъзна от хлабавата му хватка, за да падне върху рамото на Шев.

Този токсин действаше бързо. Мъжът клюмна с въздишка върху парапета, Шев се вкопчи в колана му, издърпа се нагоре и се претърколи по гръб върху пътеката.

По рядка щастлива случайност пътеката се оказа пуста. Покрито с каменни плохи пространство, широко може би около две крачки, от двете му страни назъбени стени, накрая врата, която водеше към обрасла с бръшлян кула. Над кулата се виждаше слабата светлина на факли. Други светлини примигваха в прозорците на старата крепост. Мястото може и да се рушеше, но очевидно далеч не беше изоставено.

Тя се наведе над отпуснатия стражник, за да изсъска на Джавра:

— А ти, мамка му, смяташ ли да се присъединиш към мен?

Лъвицата от Хоскоп все още се опитваше да се оправи с въжето, ботушите й скърцаха по стената на не повече от крачка над лодката.

— Да, мамка му, смяtam! — изсъска в отговор тя.

Шев поклати глава и тихо се приближи до вратата, като си позволи лека усмивка. Като се има предвид проблемът с тръбата, нещата не минаха съвсем...

Тя се намръщи, щом чу тих смях, след което вратата се отвори и през нея, вдигнал високо лампа, излезе мъж, който се смееше през рамо към друг мъж. Зад тях имаше и още. Поне двама.

— Щом Големия Лом се върне, ще си довършим ръката и аз...

Главата му се обърна и видя застиналата Шев, окръглила устни в едно извинително и изненадано О. Той имаше крив нос и абсурдно подстригана на черта през челото коса.

— Хоралд ни каза да те очакваме.

Той се усмихна и извади меча си.

Шев винаги бе мразила битките. Криеше се от тях, опитваше се да се измъкне с приказки, опитваше се да се откупи. Избягваше ги, скатаваше се и с позорна честота наблюдаваше как Джавра се бие вместо нея.

Но Хоралд Пръста я беше тласнал до предела и повече нямаше накъде. Тя измъкна малкия арбалет и се прицели. Очите на кривоносия мъж се разшириха.

— Каза ли ти да очакваш и това? — попита тя и натисна спусъка.

Тетивата звънна, стрелата нервно се завъртя и се изгуби в тъмнината над водата, като ги остави да се гледат втренчено и някак изненадано.

— Ха. — Кривоносият си прочисти гърлото. — Мисля си...

Ако беше научила нещо от Джавра, то беше, че когато се стигне до схватка, най-добре е да се мисли колкото се може по-малко. Тя запрати арбалета по главата му и го улучи точно над окото. Мъжът изохка, политна назад и се блъсна в следващия мъж, лампата му падна на камъните и разплиска по пътеката горящо масло.

— Мамка му! — извика другият и започна да удря с ръце пламъците, които плъзнаха по крачола му.

Шев се хвърли напред, като сваляше ремъка от дръжката на мечояда, докато кривоносият се изправяше; измъкна го от ножницата и щом очите на мъжа се фокусираха върху нея, ръката ѝ се стрелна нагоре, точно когато той замахна с меча си към нея. Стоманата застърга, когато острието попадна в назъбените челости, и тя завъртя китката си с ръмжене. Яростният вик на кривоносия премина в изненадано хриптене, когато мечът му се счупи точно под дръжката, и той залитна напред. Но не успя да стигне далеч, защото юмрукът на Шев се заби в корема му и той се преви надвре с пъшкане. Тя го халоса в тила с такава сила с дръжката на мечояда, че той излетя от ръката ѝ и се затъркаля по пътеката.

Видя, че към нея лети тежък боздуган, инстинктивно се наведе и причиненият от него вятър само разроши косата ѝ. Завъртя се, докато той профучаваше покрай нея и се удряше в парапета, продължи да се върти, като нададе силен вик и вдигна крак за страничен ритник. Петата ѝ нямаше да попадне по-точно в главата на дебелака дори ако го бяха репетирали предварително. Ударът отлепи краката му от земята, от лицето му изригна впечатляващ фонтан от кръв и зъби, той се преметна във въздуха и падна от пътеката. Удовлетворяващата поредица от удари и грохот, която се чу отдолу, позволяваща да се предположи уверено, че той е паднал върху покрива на пристойката в двора на крепостта, а след това е пропаднал през него.

Проблесна метал и Шев отскочи назад. Кльощав мъж с родилно петно около едното око се опита да я промуши и тя отново отскочи. Той носеше нелепа триъгълна шапка на авантюрист и несъмнено действаше от позицията на майстор фехтовач, след като бе успял да загаси пламъците върху крака си. Шев смяташе, че винаги трябва да се възползва от претенциите на противника си, затова, когато той вдигна меча си, тя се сви като безпомощна жертва и вдигна ръка над главата си, сякаш за да се защити от удара, докато с другата бръкна в торбичката на колана си. Видя гнилите му зъби, когато мъжът се усмихна, убеден, че мечът му ще отсече ръката ѝ. Колко приятно бе да види гримасата му, когато вместо това оstriето издрънча в металните пръчки под ръкава ѝ и отскочи настрани. Мъжът изгуби равновесие и тя пристъпи към него, извади свитата си в юмрук ръка, разтвори дланта си и издуха праха в лицето му.

Той изпищя и започна да се върти на сляпо, като размахваше меча и ножа си; стъпи във все още горящото масло и панталоните му отново се подпалиха. Тя се наведе под свистящите оstriета, плъзна се тихо зад гърба му, сграбчи го изотзад за палтото и леко, но уверено го бутна през парапета. Миг по-късно чу приятния звук от падането му във водата.

Нямаше време за ликуване, защото вече се бореше с последния от четиридесета. Беше дребен мъж, но хълзгав като риба, а и тя вече беше изморена, бавна. Едва не повърна от удара с лакът в корема, после главата ѝ се отметна назад и в ушите ѝ зазвъня от удара във веждата, който не успя да блокира твърде успешно. Той я притисна към парапета. Шев се опита да напипа газовата бомба, но протегнатите

й пръсти някак си не можеха да стигнат до там. Реши да извади отровната игла, но той я улови за китката. Натисна я назад и тя изръмжа през стиснатите си зъби, когато зъбатите камъни заораха в раменете ѝ.

— Тихо сега — изсъска той и изви китката ѝ назад.

Пръстът му сигурно случайно натисна механизма. Пружината издрънча, ножът се изстреля от ръкава ѝ и го прободе в гърлото. Той издаде звук, сякаш се канеше да повърне, Шев го удари в лицето, а когато главата му се отметна назад, се извъртя и с всичка сила заби коляно в топките му.

Той изохка хрипкаво, опита се да я хване, но тя се изплъзна, сграбчи го за косата и заби лицето му в назъбената стена — посипа се дъжд от натрошен хоросан и мъжът увисна като пране на въже. Тя сграбчи първото, което ѝ попадна.

Гаротата.

Боже, никой никога не се е намирал на по-удобна позиция за използването на гарота. Най-лесното нещо на света беше да унижицата около гърлото му, да опре коляно в гърба му и да го прати по дяволите. Може би си го заслужаваше. Самият той не беше проявил особена жалост към нея, докато ножът не излетя към лицето му.

Но човек постъпва правилно само заради себе си. Шев просто не беше от онези момичета, които душат хората с гароти.

— По дяволите — изпъшка тя, цапардоса го по тила с дръжките и той се просна безчувствен на земята.

След това изхвърли гаротата в морето.

— Какво, по дяво... — разнесе се силен, бавен, стържещ глас и Шев се обърна.

През вратата излизаше приведен мъж. Налагаше му се да се наведе, защото беше доста по-висок от трегера. Тя се досети, че това е Големия Лом, когото бяха споменали по-рано, и очевидно го наричаха така без капчица ирония. А и без това не ѝ се бяха сторили като особено иронична компания. Главата му беше огромна и мъничката превзета устица, малките сурови очи и топчестото носле се губеха в безкрайното бледно пространство на лицето. Към дебелата му ръка беше привързан щит с размерите на маса. Дребните черти на лицето му се смръщиха — първоначално озадачено, после сърдито, и Лом

измъкна от пояса си огромен чук с такава лекота, сякаш беше някаква играчка.

— Ха!

Шев рязко разтвори палтото си, на което в блестяща редица висяха метателните ножове. С бързината, с която кълвач удря по дървото, тя започна да ги мята над пътеката.

Трябаше да признае, че точността ѝ далеч не впечатляваше толкова, колкото бързината. Няколко ножа изобщо не улучиха, отскочиха от стените или просто излетяха в нощта. Други три се удариха в щита на Големия Лом, а четвъртият попадна в нараменника му и падна на земята.

— Ха — изгрухтя той, като я погледна над ръба на щита с малките си гневни очички. — Това ли е най-доброто, на което си способна?

— Не — отвърна Шев. — Това е.

И тя метна единствения нож, който попадна в целта — заби се в бедрото му точно под подгъва на обсипания му с метални капси жакет.

Той изсумтя, измъкна го и го хвърли настрани заедно с няколко капки кръв.

— Ако си мислиш, че това може да ме спре, значи, си по-глупава, отколкото ни каза Хоралд.

— Ножът ли? Не.

Лом изрева и се хвърли към нея, вдигнал щита си като таран. Шев просто опря ръка в хълбока си и повдигна вежди. Някъде по средата на пътя стъпките му започнаха да стават неуверени. Очите му, които се виждаха над ръба на щита, леко започнаха да се събират, после да се разширят и гневният му рев премина във вик от болка и накрая в безсмислено гъргорене.

Сега вече се тътреше към нея като пиян, тласкан единствено от инерцията. Щитът увисна настрани, големият чук падна от безчувствената му ръка и полетя надолу към двора.

Шев бутна вратата към караулката и учтиво отстъпи настрани, като се спря само за да подложи деликатно крак на пътя на Лом.

Той премина покрай нея — очите на огромното му лице вече бяха започнали да се подбелват. Тя закачи единия от огромните му ботуши с крака си, той се спъна, изломоти нещо и от вцепенените му устни потече лига. Блъсна се в рамката на вратата, завъртя се като

обезумял, коленете му се подгънаха, ръцете се разпериха встрани, единият му крак закачи другия и той рухна право върху масата и подредените около нея столове; на всички страни се разлетяха чинии, чаши и недоядена вечеря. Той остана да лежи в безсъзнание сред отломките, забил лицето си в локва от разпиляно задушено.

— Но виж, отровата, това е друга работа — каза Шев, изключително доволна от себе си.

Ханакар й беше казал, че токсинът му е способен да повали и слон, и очевидно този път не беше преувеличил.

— Ха! — разнесе се вик зад гърба ѝ и Шев се обърна рязко, претърколи се и сграбчи мечояда, преди да скочи на крака в бойна стойка.

Беше Джавра, която се издърпа върху все още намиращия се в безсъзнание стражник на парапета — зацепи ботуша си в главата му, прехвърли се от другата страна и се надигна, задъхана и със замъглен поглед, стисната в едната си ръка увития си в парцали меч.

— Ха. — Тя погледна към натръшканите и бавно се изправи. — Аз за какво съм ти?

— Някой ще трябва да гребе на връщане. — Шев прибра мечояда в канията му, прескочи потреперващото тяло на Големия Лом и тръгна към стълбището. — Да вървим.

— Насам! — изсъска Шев, като се притисна към вратата и махна на Джавра, която вървеше след нея.

От другата страна се чуваха гласове, които зазвучаха изненадващо ясно, щом притисна ухото си към ключалката.

— Тя няма да дойде да ме спаси. Губиш си времето!

— О, разполагам с достатъчно време.

Гласът беше спокоен и дори радостен, но въпреки това по изпотения гръб на Шев полазиха тръпки. Гласът на човек, който може да заповядва да изколят цяло семейство с лекотата, с която си бърше задника. Човек, жесток като чума, чиято съвест не беше повече от щипка сол. Гласът на Хоралд Пръста.

— Не подценявай чара си, Карколф. Шев ще дойде, сигурен съм, и приятелката й също. А междувременно ето, вземи си още!

— Не!

Последваха дрезгав, грозен смях и подрънкане, което прозвучава като вериги.

— Щом ти казвам да си вземеш, значи, ще вземеш!

— Не! — Гласът на Карколф прозвучава пискливо, агонизиращо.

— Стига вече, гадно копеле! Стига вече, моля те!

Шев вдигна крак и изрита с кряськ вратата. Тя отлетя назад, сякаш изобщо не беше заключвана, отскочи от стената и рязко удари Шев по рамото, завъртя я и едва не изби мечояда от ръката ѝ. Тя се опита да запази равновесие, докато надаваше боен вик, който прозвучава повече като вой от болка, и...

Шев се спря неуверено на сред порутен двор, чиито рушащи се стени бяха обрасли с изсъхнал бръшлян.

Карколф седеше на стол. Хоралд Пръста се беше навел над нея.

Но ужасният бич на престъпния свят на Стария не държеше в ръцете си никакви инструменти за изтезания. Само бутилка вино, която беше наклонил, за да налее от нея. Усмивката му изобщо не приличаше на кривата усмивка на убиец, а беше добродушна и бащинска. В същото време Карколф седеше, очевидно невредима и незавързана, както обикновено прекрасна и сияеща, кръстосала спокойно крака, като носът на единия ботуш спокойно се поклащаше напред-назад, а с едната си ръка прикриваше чаша.

Като че ли искаше да покаже, че не иска повече вино.

— Виждаш ли? — Хоралд направо грейна, когато махна доволно с ръка. — Тя *наистина* дойде!

Карколф скочи. Приближи се до Шев, като я гледаше в очите. Вървеше с онази походка, от която Шев не можеше да отмести поглед дори сега. Шок, гняв, страх, всичко беше пометено от стремителната вълна от облекчение, толкова силна, че краката ѝ едва не се подкосиха.

— Ранена си. — Карколф се намръщи, когато притисна палеца си към порязаната вежда на Шев. — Добре ли си?

— Ох! Толкова добре, колкото може да се мечтае, като се има предвид, че току-що се сражавах с петима главорези!

— Не се притеснявай за това. — Хоралд сви рамене и седна, като си наля чаша вино. Беше доста по-стар от последния път, когато Шев го беше видяла, но изглеждаше и доста по-благоденстващ. Човек можеше да го вземе за състоятелен търговец, ако не бяха татуировките на врата, белезите по кокалчетата на пръстите и суревата твърдост в

погледа. — Ако има нещо, което съм научил през продължителната ми кариера, то е, че винаги ще се намерят нови главорези.

— Ти дойде за мен.

Ако Шев не беше наясно с някои неща, сигурно щеше да си представи, че в крайчеща на очите на Карколф проблясват искри.

Шев измъкна писмото, хвърли го към Хоралд и то падна на старите каменни плочи между тях.

— Останах с впечатлението, че иначе ще те убият.

— Трябва да призная — каза Джавра, докато влизаше през вратата, — че и аз така разбрах.

Карколф се прокашля нервно и застана по-близо до Шев.

— Джавра.

Джавра присви очи.

— Карколф. Хоралд.

— Джавра! — Той се усмихна и вдигна чашата си. — Лъвицата от Хоскоп, която ходи където си поиска. Ето, вече групичката се събра.

— Групичка ли? — сопна му се Шев и заканително размаха мечояда към него. — Трябва да те убия, по дяволите! — Трудно беше да поддържа гнева си, когато Карколф стоеше невредима до нея и ухаеше все така остро и сладко, както винаги, но Шев се постара. — Ти даде дума, Хоралд!

— Представи си само — каза Джавра, докато предпазливо се разходи из двора, подривайки нападалите камъни на пътя си. — Оказва се, че на печално известния главатар на престъпния свят на Стирия не може да се вярва.

— Чакай малко сега — каза Хоралд с тон на оскърбена невинност. — Не съм нарушавал думата си вече трийсет години и нямам намерение да започвам сега. Казах, че няма да причиня вреда нито на теб, нито на другарите ти, и не съм го направил. Както виждаш, Карколф е в чудесно, ако не и изумително състояние. Не съм й причинявал вреда. А и нямаше да го направя, след като тя спаси живота ми в Афоя.

— Спасила е... — Шев погледна към Карколф. — Не си ми казвала за това.

— Що за тайнствена красавица ще съм без тайни? — Карколф наведе назад главата на Шев и започна да попива раната. — Не беше

нищо героично. Просто прошепнах правилните думи в подходящото ухо.

— Правилните думи в подходящото ухо променят света! Те са единственото нещо, което може да го направи. — Хоралд вдигна бутилката. — Сигурна ли си, че не искаш още?

Карколф въздъхна.

— О, добре, наливай, зъл негоднико!

— Ти ми опустоши къщата! — сопна му се Шев.

— Къщата ти? — Хоралд поклати глава, докато наливаше. — Стига, Шеведая, това са просто вещи. Винаги можеш да си вземеш нови. Трябваше да изглежда правдоподобно, нали? В смисъл, едва ли щеше да дойдеш, ако те бях помолил. И в онова листче не пишеше нищо за чаени сервизи. — Той тръсна бутилката точно като осприйски дегустатор на вина, за да изтръска и последните капки. — Проверих го предварително. Прочетох всяка формулировка.

— Ти и проклетите ти формулировки — промърмори Шев.

— С болка ще го кажа — рече Хоралд, — но синът ми Крендал беше шибан гаден идиот. Дори ме накара да се съмнявам, че е мой син, честно казано. Искаш ли чаша вино, Шев? Добро е. Осприйско. Постаро е от теб.

Шев вече имаше усещането, че е пияна. Затова отхвърли предложението.

— Аз няма да откажа — рече Джавра, изтръгна бутилката от ръката на Хоралд и я надигна, без да отмества поглед от него.

Дебелата й шия потреперваше, докато прегльщаشه, и тънка струйка потече по мръсния й врат.

— Разбира се, заповядай — каза той, вдигайки миролюбиво ръце. — Чуй, не се и съмнявам, че всичко се е случило така, както винаги ми е казвала Карколф. Ти си се защитавала от някаква незаслужена гадост от страна на Крендал.

— Така ли си му казвала? — промърмори Шев и погледна накриво към Карколф.

— От години се опитвам да те оправдая.

И очевидно доволна от лечението, пъхна кърпата в джоба на Шев и го потупа с ръка.

— Аз не съм глупак — каза Хоралд. — Винаги съм знаел, че рано или късно, Крендал може да ми утежни живота. Най-вероятно си

ме избавила от необходимостта сам да го убия.

Шев го зяпна.

— А?

— Все пак имам единайсет деца. Виждала ли си най-голямата ми дъщеря Лианда?

— Не мисля, че съм имала това удоволствие.

— О, ще ти хареса. Сега тя ми движи нещата в Уестпорт и е десет пъти по-мъжествена от Крендал. В моето положение трябва да поддържам имиджа на безжалостен човек. — Той погледна Шев толкова сурово, че тя отстъпи крачка назад. После се усмихна отново.

— Но между нас казано, аз ти простих това убийство още преди години.

— Мамка му, можеше да ми кажеш!

— Е, нали трябваше да спечеля нещо от това? И което е поважното, всички трябваше да видят, че съм спечелил нещо. В нашия занаят репутацията е всичко, Шев.

— Тогава... — Погледът ѝ прескочи от Карколф към Хоралд и обратно. Замъгленияят разум едва сега започна да разбира какво става.

— Какво означава това, по дяволите?

— О, да. Извинявай. Тук изобщо не става дума за теб, Шев. Нито за Карколф, макар че ми беше много приятно отново да те видя, скъпа.

— Двамата с Карколф си кимнаха с уважение, като двама шампиони на квадратчета, които току-що са стигнали до реми. — Вие двете случайно се оказахте въвлечени. Както и аз всъщност.

Хоралд се ухили на Джавра, която го погледна с тъжна усмивчица на насиненото си лице.

Тя хвърли настризи празната бутилка, която се изтърколи в ъгъла.

— Цялата работа опира до мен.

Хоралд разпери ръце.

— Човек не може да преуспее в бизнеса, ако не е длъжен на някого.

Шев почувства как облекчението ѝ се сменя с притеснено усещане за гадене.

— На кого си длъжник?

— Сред всички останали... — Хоралд облиза устните си, сякаш това изобщо не го радваше. — На Върховната жрица на Великия храм

на Тонд.

Очите на Шев се разшириха.

— Джавра, махай...

Тя се обърна към вратата, през която бяха влезли, но там вече стоеше една жена. Висока, стройна жена със суроно лице, бръсната глава и дълъг меч в татуираната си ръка. Друга жена, огромна като къща, влезе приведена през вратата и застана до нея. Шев хвани Карколф за ръкава и направи крачка към вратата от другата страна на двора. Тя се отвори тихо и през нея влезе жена с огромни мускули. Беше затъкнала палците си в колана, на който висяха два извити меча. След нея, усмихвайки се, влезе още една и скръсти ръце на гърдите си — белите й коси бяха заплетени на стотици тънки плитки.

Отгоре се разнесе пронизително изсвиране и от стената скочи фигура, превъртя се във въздуха, приземи се почти беззвучно в бойна стойка и когато се изправи, се оказа дори по-висока от Джавра. Вятърът развяваше русите й коси пред лицето ѝ, така че Шев успя да види само блясъка на едно око и сиянието на идеалните ѝ зъби, когато се усмихна. Тя улови копието си във въздуха, без дори да погледне, и дългият му връх заблестя заслепяващо.

Шев преглътна и се огледа, като се опита да го направи с погледа на крадец, но вероятно не успя. Както се случваше обикновено, когато се стигнеше дотам — въпреки големите ѝ хвалби. И това ми било най-добрата крадла в Стирия; докато се правеше на героиня, беше паднала право в капана и беше повлякла със себе си единствената истинска приятелка, която имаше.

Горе на стената стояха още две жени — близначки с огромни лъкове, които бяха преметнали като кобилици през раменете си, и гледаха усмихнато надолу. Общо седем и всяка една, не се и съмняваше Шев, беше рицар на Храма на Златния орден, всяка една я превъзхождаше с уменията си да се бие, дори да не беше изхабила половината си трикове за онези глупаци.

— Мамка му — каза просто тя.

Понякога други думи просто не подхождаха.

Хоралд се размърда нервно, когато погледна към покритите с белези, жилести, татуирани, тежковъръжени жени, обграждащи го от всички страни. Те изглеждаха смъртоносно и Шев знаеше, че са много по-смъртоносни, отколкото изглеждат.

— Смея да заявя, че се чувствам малко обкръжен — промърмори той.

Джавра кимна изморено, облиза устните си и се изплю.

— Аз също.

— Джавра — разнесе се плътен глас.

Като по команда всички рицари на Храма до една наведоха глави. През вратата влезе още една жена. Висока, широкоплещеста жена в бяла роба без ръкави, която се движеше толкова плавно, че сякаш се плъзгаше по пода.

— Толкова време мина.

Около дебелата ѝ шия бяха намотани толкова много върви с мъниста, че покриваха половината ѝ гръд. В наболата рижка коса по избръснатата ѝ глава се виждаха посивели коси, кокалестото ѝ лице беше набраздено с дълбоки бръчки по бузите и около очите. И то какви очи. Спокойни и сини като дълбока вода. Ясни като звезди. Сурови като закалено желязо. И безжалостни като пробождане с нож в задна уличка.

Джавра я гледаше как сяда на масата срещу Хоралд.

— За мен колкото и да мине, все е малко, майко.

Шев се закашля.

— Предполагам, че в случая „майко“ е уважително обръщение към Върховната жрица, или...

— Джавра е моя дъщеря. — Жената повдигна едната си вежда.

— И никога не се е интересувала от уважителните обръщения.

Шев се опули. Установи, че напоследък го прави твърде често. И наистина приликата беше поразителна, дори само в мускулите, които се размърдаха, когато жената скръсти ръце върху подрънквящите мъниста.

— Значи, през тези четиринайсет години по целия Кръг на света ни е преследвала... твоята майка?

— Може да е изключително упорита — рече Джавра.

— Ето откъде си го наследила, значи — промърмори Шев. — Най-накрая намирам нещо положително в това, че съм сира.

Последвалата минута беше тиха и напрегната. Няколко сухи листа се гонеха по напуканите камъни, подмятани от вятъра. Върховната жрица сви устни, докато оглеждаше опърничавата си дъщеря от главата до петите. Четиринайсет години Шев и Джавра бяха

прекарали в бягство и сега стояха пред двамата души, които ги бяха преследвали. След всичкото това време неизбежно трябваше да настъпи някаква развръзка.

— Изглеждаш...

— Лайняно? — предположи Джавра.

— Бих предпочела да се изразя по-дипломатично.

— Боя се, че времето за дипломация между нас отдавна е отминало, майко.

— Ами тогава нека да е лайняно. Не е имало друга жена, по-благословена от Богинята от теб. Натъжава ме, като виждам, че се отнасяш с такова неуважение към даровете ѝ. Нима наистина избяга... заради това?

— Избягах, защото исках сама да избирам пътя, по който да вървя.

Майката на Джавра бавно поклати глава.

— И избра да се въргаляш в собствената си мръсотия?

— Убийците, които те преследват на всяка крачка, доста ограничават избора — сопна се Шев.

Тя почувства върху рамото си ръката на Карколф, която се опитваше нежно да я избута обратно в сенките. Отърси я и вместо това отиде и застана до Джавра. Ако ѝ беше писано да умира, то нека бъде тук.

Върховната жрица я погледна със своите сини-сини очи.

— Коя е тази... личност?

Тогава Джавра се изпъна в цял ръст, изпъчи гърдите си и положи ръка върху рамото на Шев.

— Това е Шеведая, най-добрата крадла в Стирия.

Шев може и да беше с един фут по-ниска и гърдите ѝ да бяха четири пъти по-малки, отколкото на Джавра, но тя също се изпъна и изпъчи онova, с което разполагаше.

— И се гордея, че съм довереница на Джавра.

— Партньорка — каза Джавра и леко я избута назад. — Дай да не се впускаме отново в това.

Погледът на върховната жрица се върна върху дъщеря ѝ.

— Ако искаш, вярвай, но въпреки всички безсмислени кръвопролития между нас, аз никога не съм искала да причиня вреда на когото и да е.

Джавра разкърши врата си, след което отпусна бинтованата си ръка върху дръжката на омотания в парцали меч.

— Тогава ще ти кажа същото, което казах на Ханама, Бърк, Уейлин, Голийн и останалите ти послушни псета. Не съм ничия робиня. Дори твоя. — Тя присви очи. — Особено твоя. По-скоро бих умряла, отколкото да се върна при теб.

— Знам. — Майката на Джавра изду бузи по същия начин, както правеше Джавра по време на безкрайните си теологически спорове с Шев. — Ако последните четиринайсет години ме научиха на нещо, това е то. Още като малка беше безкрайно упорита. Всичките ми опити да те накарам да отстъпиш — с усмивки, с молби, със заплахи, с побой и накрая с остриета — само те правеха по-силна. В живота има някои уморителни шаблони, които, колкото и да се опитваме, никога не успяваме да избегнем.

Шев не можеше да го отрече. Ето я отново, обградена от врагове и изправена срещу смъртта. За кой път вече, по дяволите? Тя вдигна демонстративно ръка, сякаш се любуваше на ноктите си, а с другата посегна към мускалчето на колана си. Едно успешно хвърляне можеше да изпрати двама рицари на Храма в задгробния свят, който толкова им харесваше, и можеше дори да свали една от кулата. Ако не друго, поне всичко щеше да свърши по впечатляващ начин...

— Богинята ни учи да ги приемаме. — Върховната жрица погледна към Шев. — Остави мускалчето на мира, дете мое. Имам друго предложение за партньорката ти. Има едно нещо, което ми е необходимо.

Джавра изсумтя.

— Никога не си се притеснявала да вземаш онова, което ти е необходимо.

— Това не може да се вземе лесно. То принадлежи... — И майката на Джавра размърда устни така, сякаш беше изяла нещо кисело. — На един магьосник. Магус от старите времена.

Шев се наведе към Джавра.

— Не ми харесва особено как звучи...

— Шшт! — каза тя.

— Донеси ми това нещо, Джавра, и си свободна. Аз и пазителите на храма ми повече няма да те преследваме.

— Това ли е всичко? — попита Джавра.

— Това е.

Шев я улови за голямата гола ръка.

— Джавра! Не знаем какво е това нещо или къде го държат, пък и наистина не ми харесва цялата тая работа с магуса от старите времена.

— Шеведая. — Джавра я потупа по ръката и нежно отмести пръстите ѝ. — Когато ти остава само един вариант, няма смисъл да отлагаш решението. Съгласна съм.

— Добре, тогава. — Шев погледна към Карколф, въздъхна продължително, нервно и болезнено, изпъчената ѝ гръд бързо спадна.

— Предполагам, че ще се наложи да открадна нещо от магъосник.

Джавра се усмихна съвсем леко с крайчето на устата си и я погледна.

— Двете заедно, рамо до рамо?

— Нали там им е мястото на доверениците? Ти ще се биеш, аз ще се оплаквам.

— Както е било винаги.

— А как иначе?

Джавра се усмихна по-широко.

— Оценявам предложението ти, Шеведая. За мен означава... повече, отколкото можеш да си представиш. Но ти си заслужи шанса за нещо повече. Някои неща човек трябва да свърши сам.

— Джавра...

— Ако умра, потънала в някое блато или намушкана от някой стражник, или изпечена от изкуството на някой магъосник, какво пък, поне ще бъде някакво утешение да знам, че партньорката ми е остаряла и се е сбръчкала, но продължава да разказва историите за нашите приключения.

Шев примигна. Странно, до вчера можеше да мисли само за лошите времена. Хиляди рани, милиони спорове, нощи, прекарани на гола земя. А сега изведнъж се появи всичко добро и я задави. Смехът, песните, увереността, че винаги, винаги има кой да ѝ пази гърба. Тя се опита да се усмихне, но очите ѝ се навлажниха.

— Голяма работа бяхме, нали?

— Бяхме — съгласи се Джавра и погледна Карколф. — Грижи се за нея.

Карколф преглътна.

— Ще се опитам.

— Ако се провалиш, в целия Кръг на света няма да има местенце, където да се скриеш от мен. — Тя отново отпусна голямата си, тежка, успокояваща ръка върху рамото на Шев. — Сбогом, приятелко.

И се обърна отново към майка си.

— Сбогом — прошепна Шев и избърса очите си.

Карколф я хвана нежно за раменете изтазад и я притисна към себе си.

— Да си вървим вкъщи.

— Можеш да намиреш да поговорим! — извика Хоралд. — Винаги мога да намеря работа за най-добрата крадла в...

— Майната ти, Хоралд — каза Шев.

Когато се прибраха, в дома им все още се ширеше разруха.

— Всичко счупено може да се поправи. — Карколф изправи преобърнатата маса и изчисти от нея няколко залепнали трошички хоросан с опакото на дланта си. — За нула време ще оправим всичко. Познавам подходящите хора.

— Като че ли познаваш всички — промърмори Шев и пусна чантата си на пода.

— Ще заминем на пътешествие. Само аз и ти. Ще сменим обстановката. — Карколф не беше спирала да говори, откакто напуснаха остров Карп. Сякаш се притесняваше от онова, което можеше да бъде казано, ако направи пауза. — Може би в Джакра. Или на Хилядата острова? Никога не съм ходила там. Винаги си казвала, че Островите са много красиви.

— Така смяташе Джавра — промърмори Шев.

Карколф помълча, след което продължи, сякаш това име изобщо не беше споменавано:

— Когато се върнем, тук всичко ще изглежда много по-добре. Ще видиш. Нека се преоблеча. После ще излезем. Ще се позабавяваме.

— Забавление.

Шев се отпусна на единствения неповреден стол. Всъщност тя имаше нужда да се преоблече, но не ѝ се занимаваше. Нямаше сили

дори да стои изправена.

— Спомняш ли си какво е това?

Шев се насили да се усмихне.

— Може би ти можеш да ми припомниш.

— Разбира се, че мога. — Карколф се усмихна. — Забавление е второто ми име.

— Нима? Значи, не знам само първото.

— Що за тайнствена красавица ще съм, ако нямам тайни?

И Карколф идеално изигра ролята на тайнствена красавица, като погледна през рамо, преди да затвори вратата на банята.

Шев се намръщи на болката в хълбока си, съблече палтото си и инструментите издрънчаха, когато го пусна на пода, а димната бомба се затъркаля сред потрошени предмети. Шев се наведе напред, опря лакти на коленете си и отпусна глава върху ръцете си.

Джавра бе напуснала живота ѝ. Карколф се беше настанила в него. Беше си оправила отношенията с Хоралд Пръста. Всичко, което бе искала, нали?

Защо тогава се чувстваше толкова нещастна?

На вратата се почука тихо и Шев вдигна намръщено глава. Ново почукване. Тя измъкна мечояда, притисна го към дясното си бедро, изправи се и с лявата ръка отвори вратата.

На стълбищната площадка стоеше нервен младеж с големи уши и обрив край устата.

— Ти ли си Карколф? — Той надникна през процепа. — Пониска си, отколкото мислех.

— По-ниска съм, отколкото ми се искаше — сопна му се Шев. — Очевидно височината ми е разочарование и за двамата.

Момчето сви рамене.

— Разочарованието е част от живота.

И той ѝ подаде с два пръста сгънат лист хартия.

— Всеки се извъди философ.

Шев отвори вратата и грабна листа, след това я затвори с рамо и превъртя ключа. Писмо за Карколф, написано с наклонен почерк, в който имаше нещо познато. Нещо, което привлече вниманието ѝ.

Тя го хвърли на масата и го погледна намръщено, а Карколф започна да си припява в банята. По дяволите, дори пееше добре.

Ако искаш да станеш прекрасна нова личност с прекрасен нов живот, трябва да оставиш старата личност назад, както змия изоставя кожата си. Трябва да престанеш да ровиш в старите рани и обиди, както скъперник рови в златото си, да се отървеш от тях и да се освободиш. Трябва да прощаваш и да се доверяваш не защото някой го заслужава, а защото го заслужаваш ти.

Шев въздъхна дълбоко и обърна гръб на писмото.

После отново се обърна към него, грабна го и го отвори с мечояда.

Никой не можеше да се измени толкова много. И толкова бързо.

Когато видя изписания текст, веднага разпозна почерка. Същият, с който бе написана бележката, върху която стоеше отпечатъкът на Хоралд. Бележката, оставена в потрошения й дом. Бележката, която беше накарала двете с Джавра да отидат в крепостта на Буройя.

Карколф, стара приятелко,
просто исках отново да ти благодаря за помощта.

Никой не може да измисля небивалици по-добре от теб.
Приятно ми беше да наблюдавам работата ти, както винаги
всъщност. Ако отново минеш през Уестпорт, винаги ще се
намири работа за теб, а и хич не плащам зле. Винаги има
неща, които трябва да се занесат някъде.

Надявам се, че с баща ми всичко мина добре в
Талинс. Кълна се, че ти си единствената жена, която
уважава повече от мен.

Пази се,
Лианда

Докато четеше, очите на Шев се разширяваха все повече и повече, а колелцата в главата ѝ се въртяха все по-бързо и по-бързо.

Лианда. Ужасно способната дъщеря на Хоралд, която движеше нещата в Уестпорт. *Стара приятелко.* Карколф може да познаваше много хора, но тук имаше много по-блиски отношения, отколкото бе показвала.

Надявам се, че с баща ми всичко мина добре в Талинс. Шев вдигна глава и видя, че Карколф стои на прага на стаята по бельо.

Гледка, заради която някога бе готова да преплува океани. Сега не я радваше особено.

Карколф отмести поглед от мрачното лице на Шев към писмото и обратно, после бавно вдигна ръка в успокояващ жест, сякаш Шев беше някое плашливо пони, което би се уплашило от внезапно движение.

— Така, чуй ме сега. Не е каквото изглежда.

— Нима? — Шев бавно обърна писмото. — Защото по всичко си личи, че си много гъста с Хоралд и семейството му и че цялата тази шибана история е била твоя идея!

Карколф се усмихна виновно. Като някое малко дете, което са хванали да краде мармелад.

— Ами тогава може би... е такова, каквото изглежда.

Шев просто стоеше и гледаше. Отново. Старият цигулар на площада избра точно този момент, за да засвири ужасно меланхолична мелодия, но на Шев не ѝ се танцуваше, нито беше в настроение да му се присмива. Музиката ѝ се струваше подходящ акомпанимент на рухването на малките и жалки самозаблуди. Господи, защо продължаваше да иска от хората неща, които знаеше, че никога няма да получи? Защо продължаваше да прави едни и същи грешки? Защо всеки път я мамеха с такава лекота?

Защото искаше да бъде мамена.

Трябва да си реалистка, ѝ казваше онзи стар северняк от фермата край Сквердил. Трябва да си реалистка. Тогава тя стоеше облегната на оградата, стисната тревичка между зъбите си, и дълбокомислено кимаше. И ето, въпреки всичко, което беше видяла и изстрадала, Шев си оставаше най-непрактичната глупачка в целия Кръг на света.

— Виж, Шеведая... — Гласът на Карколф прозвуча меко, спокойно и благоразумно, като на политик, който обяснява грандиозните си замисли. — Разбирам, че сигурно се чувствуаш... малко измамена.

— Малко? — изпища Шев и гласът ѝ премина във фалцет от изненада.

— Просто исках... — Карколф наведе глава, зачовърка една огъната лъжичка с палеца на крака си и погледна изпод спуснатите си мигли, опитвайки образа на невинна невяста — да съм сигурна, че ти пушка за мен.

Шев се ококори още повече. Направо се оцъкли.

— Значи... това е просто *изпитание*?

— Не! Ами, да. Исках да съм сигурна, че между нас има нещо... нещо *трайно*, това е. Но не се получи както трябва.

— И как очакваш *tова* да се получи както трябва?

— Защото ти премина изпитанието! Премина го и дори нещо повече! — Карколф се приближи до нея. Със своята походка. Боже, каква походка. — Дойде за мен. Никога не съм вярвала, че ще дойдеш. Ти си моят герой! Героиня. Няма значение.

— Можеше просто да ме попиташ!

Карколф се приближи и сбърчи чело.

— Но... нали знаеш... в леглото хората говорят всякакви неща, които е най-добре да не подлагаш на изпитание...

— И аз започвам да стигам до тоя извод, по дяволите!

Веждите на Карколф се повдигнаха трогателно. Като на нетърпелива майка, разстроена, че гневното избухване на дъщеря ѝ не се уталожва.

— Виж. Знам, че нощта беше тежка за всички, но всичко завърши добре. Вече си квит с Хоралд, аз съм квит с Хоралд и можем...

Шев почувства хладен пристъп на болка в корема.

— Какво искаш да кажеш с това, че си квит с Хоралд?

— Ами... — На лицето на Карколф проблесна раздразнение от това, че е казала нещо излишно, след което започна да размахва ръце като фокусник, който прави някакъв трик. — Така се случи, че аз също имах мъничък дълг, а той беше задължен на Върховната жрица, така че, нали се сещаш, услуга за услуга, можехме да си помогнем един на друг. Нали така стават нещата в Стирия, Шев? Но не става дума за това...

— Значи, ти продаде приятелката ми, за да си изплатиш дълга?

Ако Шев се надяваше, че Карколф ще се разтече под товара на срама като пробит мях за вино, то тя горчиво се разочарова.

— Джавра е опасна, по дяволите! — Карколф се приближи с насочен към гърдите ѝ пръст. — През цялото време, докато е тук, тя непрекъснато те въвлича в своето безумие! Трябваше да се освободиш от нея! *Nie* трябваше да се освободим от нея. Сама ми го каза, в тази стая!

Шев потрепна.

— Но не говорех сериозно! Всъщност говорех, но... не по този начин...

— А как тогава? — попита Карколф. — Никога нямаше да го направиш сама. Знаеш го много добре. И тогава го знаеше. Затова го каза. За да го направя вместо теб.

— Значи... си ми направила услуга?

— Така мисля. — Карколф се приближи още повече. Вече

открита, смирена, като търговка, която предлага сделката на живота си.

— Освен това смятам... че когато намериш време да помислиш върху това... ще стигнеш до същия извод.

Тя се усмихна, като я гледаше отгоре — дори без обувки, беше по-висока от Шев. Победна усмивка. Позицията е защитена. Спорът е спечелен.

Карколф прие ужасеното й мълчание за съгласие, протегна ръце и взе лицето на Шев в шепите си. Като нежна любовница, чиято единствена радост в живота е щастието на партньорката й.

— Само ние двете — прошепна тя и се наведе напред. — Подобре от всяко.

Карколф засмука горната устна на Шев. След това захапа долната, подръпна я почти болезнено и я пусна с едва чут звук. Главата на Шев се напълни с аромата й, но в него вече нямаше нищо приятно. Беше просто кисел. Безкусен. Противен.

— Сега ме остави да се облека и ще отидем да се позабавляваме.

— Забавление е второто ти име — прошепна Шев, която копнееше да я отблъсне.

Да я отблъсне и да й забие един в лицето.

Шев не обичаше особено да е честна със себе си. Пък и кой ли обича? Но ако трябваше да приеме поне за миг болката от това, всъщност не предателството на Карколф я беше наранило. Не може да си лягаш със змия и после да се оплакваш, че те е ухапала. Просто Шев внезапно осъзна, че под насмешливата маска на Карколф не се криеше никаква тайна същност. Имаше просто друга маска, а под нея още една. Ролята, която й е нужна в момента. Каквато и да е роля, само да получи онова, което иска. Ако под повърхността имаше нещо, то беше твърдо и лъскаво като кремък.

Тя нямаше никакво първо име.

Няколко часа по-рано Шев беше готова да убива заради тази жена. Беше готова да умре за нея. А сега не чувстваше нито любов, нито похот, нито дори гняв. Просто ѝ беше тъжно. Тъжно, болно и се чувстваше ужасно разочарована.

Насили се да се усмихне.

— Добре. — Застави се да вдигне ръка и да докосне бузата на Карколф, да прибере кичур златна коса зад ухото ѝ. — Обличай се. Но ти обещавам, че няма да е за дълго.

— Ох, обещанията ме изнервят. — Карколф докосна носа на Шев с върха на пръста си и я пусна. — Никога не съм сигурна дали трябва да им вярвам.

— Ти си тая, която си изкарва хляба с лъжи. Аз просто крада.

Карколф ѝ се усмихна от прага на спалнята, спокойна и красива както винаги.

— Така си е.

След миг вече я нямаше. Шев грабна чантата си и излезе.

Дори не затвори вратата след себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.